

Dr.

két betű sokat mond ma,
 Terem, mint a bolond gomba!
 Szinte-szinte már az ember
 A szemének hinni sem mer;
 Látja itt is, látja ott is
 Mily tömérdek . . . okos ember!

Ki-ki tudja, mire képes?
 Egyik fordul az eszéhez;
 Más meg, mivel a munkára
 Eddig is már szörnyen ráunt,
 Azt gondolja: minek hát a
 „Nervus rerum gerendarum?”

A diploma úgy is drága,
 S hozzá még szabott az ára!
 S kedves, okos gyermekéért
 Büszke szülő mit nem adna?
 Telik még az *apaiból*
 Egy piczinke áldozatra!

A tudomány úgy is koldul,
 Csöppenként kap csak a jóból;
 Éhen vész a sok professzor,
 Mi meg hátra maradunk, ha
 A tudomány, mint a többi,
 Nem lehetne — „gyári munka!”

N— dr.

Felelős szerkesztő a laptulajdonos:
VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasárnap.
 Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
 Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 János-utca 8. sz.

A SZERELEM ÉS A CZILINDER.

Irta: Aggteleki U. Ferencz.

— Hallani sem akar a dolgról! — Mondá Irén, könnyes szemeit törölgetve. — De mi is lehet a maga bűne, hogy atyám úgy ellenszenvez önnel?

— Azt hiszem, semmi egyéb — válaszolt Gyula — mint az, hogy atyám czilindert és pantallót visel, meg az, hogy a 25. §-ra szavazott.

— De hisz ugye Gyula, maga nem tehet róla, hogy atyja ezeket tette?

— Semmi esetre sem. Az ő helyzetében én nem úgy cselekedtem volna. De utóvégre mit tehetünk róla, hogy a bátyám-uram az én fejembe is bele ütötte atyám czilinderét?! Ma azt mondotta, hogy kerüljem a maga társaságát, mert különben úgy fültövön felejt, hogy atyám nyakig beleesik a pantallójába. Pedig lássa édesem! atyja mellett szépen bele jöttem a gazdaság minden ágának vezetésébe, — a napokban már átveszem atyám egyik pusztáját s mi ott oly boldogok lehetnénk.

— Mily boldogok! — Sóhajtott Irén. — Tudja Gyula, . . . inkább . . . meghalok, mégsem leszek annak a mézes száju uracsnak nejevé. Na de most távozzék gyorsan, mert atyám lépteit hallom.

— Egyenesen a biztosító ügynökhöz futok.

— Mit akar biztosítani?

— A fülem tövét, meg a derekamat.

* * *

— Na öcsém, azt a rézfokossát! ha még egy nyulat elhibáz, hát akkor ucscse mondom, hogy nem adom magának a leányomat.

— De hisz tisztartó úr kérem — válaszolt meghökkenve Somogyi, az ispán — minden képességemet latba vetem.

— Az a baj, hogy latba veti és nem a puszkába. Tudja, hogy holnapután a gróf nevenapja lesz. Reggel óta vadászunk és uramfia, még egy rongyos baglyot sem löttünk.

— Majd jobban vigyázok, tekintetes tisztartó úr!

— Hektor, Renes, Jopsz, előre! — Vezényelt az öreg úr.

— Öcsém! a lánczhordtát, mit csinált maga ezeknek az ebeknek? Még a farkukat sem mozgatják. Na szépen va . . . Brrrr.

— Tudtam, előre tudtam! Ispán úr, maga egy paczezer! Szájából ugrik ki a nyul és nem talál! Azonnal megeszem a fejemet! Dehogy adom ilyen embernek a leányomat! Ezekbe a kutyákba meg belejött a mai pechjét. Semmit sem szimatolnak pedig lépten-nyomon vadra találunk. Azután hol sántultak meg ezek a dögök?

— Bocsánatot kérek tisztartó úr, én ma oly szerencsétlen vagyok, hogy nem merek többet lőni. Nézze kérem, ott a barázdában ül egy nyul. Ön kitűnő lövő, — ám méltóztassék!

— Hát mikor látta azt öcsém, hogy én valamikor fektében lőttem volna a nyulra? Zavartassa fel ezekkel a preperált ebekkel!

Szegény ispán maga kergette fel a nyulat, mert a kutyákkal nem ment semmire,

— Adja oda öcsém azt a puskát annak az eb-

nek, mert a mint látom, maguk pályát tévesztettek. Mily pompásan tereli azt a nyulat! Drrrr Millióm ördög! Hát engem is megbabonált öcsém! Így még soha sem jártam. Az akasztófa fülesse, még a bajszát pödri. Na várj sehonnai, nem csufolsz soká! Drrrr

Így tartott a pufogatás estélig s daczára annak, hogy mind a ketten kitűnő lövők voltak, nem tudtak egy vadat sem ejteni. Az öreg úr dühöngött. Ily szegény még nem érte. Nem tud a grófnak vadat szállítani.

Mily kellemesen volt meglepve, a midőn haza érve, három nyulat, meg két réczét látott kiakasztva.

— Ki lötte ezeket a vadakat? — Kérdé eltitkolhatóan örömmel.

— Utólagos jóváhagyása reményében én. — Válaszolt szerényen Gyula.

— Azonnal megcsókolnám öcsém, ha nem viselne az apja bugyogót, meg köcsöglapopot. Na meg az a szégyenletes §.

— Nem az én bűnöm urambátyám.

— Hát hol ejtette el ezeket a vadakat?

— Annyi van uram, mint a polyva. A gazdaság után jártam, hazajövet pedig leszálltam a kocsi-ról, hogy vadászszam, mert tudtam, hogy vadra van szükség. Az a két récze egy lövésre esett.

— Na fiu! Most már emberem vagy. Kivedlettél, mint a fia-veréb.

Szegény Irén majd a bőréből bujt ki örömeiben.

— Hát a kutyát hogy viselte magát?

— Pompásan! Ugy állta a nyulat, mint apám a 25. §-t.

— Szép, szép, de egy kicsinyt kevés. Ennyit akár el se küldjek.

— A hajnalban még lehetne ám ejteni akár egy garmadával.

— Na szép öcsém, ha szerelmes beléd Nimród, meg az a kaczer Diánna, hát akkor én sem tagadom meg tőled, ha bármi kérni valód volna is

— Szavánál fogom urambátyámat.

Másnap kora reggel utnak indultak. Az ispánt nem engedte kimenni az öreg. Őt okozta minden bajért. Ki is esett a kegyelméből. Pedig neki szánta a leányát.

— Ördögöd van öcsém, ha mondom! Még a kutyák farka is másképen jár, mint tegnap. Mily jó kedvvel dolgoznak a gonosz párák.

Alig két órai vadászat után annyi vadat ejtettek, hogy még a tisztartójék konyhájára is jutott. Egy lövést sem hibáztak, a kutyák pedig kitűnően szolgáltak.

* * *
— Ki főzte ma az ebédet? — Kérdé vidáman az öreg úr.

— A leányod. — Válaszolt a tisztartóné.

— Nem tudom mi fért ahhoz a leányhoz, de mindent elsózott. Talán szerelmes vagy Irén?

— Irén lesütötte szemét. Ily kérdés!

— Ugy látom én — pajzánkodott az öreg — hogy kutya van a kertben.

— Tizenhét éves a leányunk, édes öregem. Tudod, hogy én is annyi idős voltam, a midőn a levest elsóztam . . .

— Te biz könnyen sózogattad az ételt anyjuk, mert folyton a tűzhely mellett ólálkodtam. De kinek kellene ez a kis . . . nem tudom én mi.

— Nekem is, — vág a szó közé az ispán — ha kosarat nem kapnék leány helyett.

Szegény Irén remegett atyja válaszáól. Tudta, hogy az ispánnak szánta őt.

— Önnek nem adom ücsém, — válaszolt az öreg — mert még egy rongyos puskához sem ért, hát egy tűzről pattant magyar menyecske körül hogy tudna ügyeskedni!

Hátra volt még Gyula a szóval. Hogy merne ő szólni, mikor a derekát, meg a füle tövét kell kockáztatnia?! Irénre nézett. Találkozott tekintetük. Irén intett a fejével, hogy szóljon már. E bátoritás elől nem térhetett ki.

— Magyar nadrágot viselek urambátyám, — veszi át a szót Gyula — szégyenleném, ha nem volna helyén e szívem. Mind bolond az, a ki a maga leányába nem veszi az eszét. Pedig hát én sem akarom ám, hogy bolondnak nézzen bár ki fia is! Üsse le urambátyám a derekamát; de azért mégis kirukkulok a szóval. Én is elvenném a leányát, ha föl nem ütné az államot urambátyám.

— Fején találtad a szeget, fiam; — mondá szeretetteljesen ez öreg — de . . . cziüindert visel az apád. Nem adom neked a leányomat.

— Én meg Kossuth-kalapot viselek urambátyám és árvaleány-hajat mellette.

— Magyar fiu vagy látom, de . . .

Urambátyám meg magyar ember, a ki állja a szavát. Azt ígérte, ha vadat ejtünk, hát nem tagadja meg kérésemet. Nos, állja-e a szavát?

Az öreg vakaródzott egy darabig, — nem ment a fejébe a pantalló, czilinder, meg a 25. §; de végre is szavánál fogták, meg kellett magát adnia.

— Látom fiam, hogy ember vagy a talpadon, mert még az én öreg, kemény fejemen is túljártál. Vidd ezt a kis mitugrálsz leányt, — legyetek boldogok! De mond meg apádnak, hogy nem tartok addig rokonságot vele, míg meg nem vedlik.

— Hát te mit nevensz asszony? — Kérdé az öreg — talán megsántult a papék malacza?

— Dehogy is azt, apjukom. Téged ugyan rászedtünk.

— Asszony! — válaszolt mosolyogva az öreg — annyit előre is mondhatok, hogy ha az ispán barátom annyi bakot nem lő tegnap, hát akkor czifrázhatta volna a szót ez a kis südő-uraság.

— Ép ott a bökkenő apjuk. Megbabonáltunk benneteket.

— Nem megmondtam ispán úr? — Éreztem a nyomását. — Mondá az öreg.

— Ugy biz öregem! — folytató az asszony — én tüskét szúrtam a kutyák körmei közé, hogy ne tudjanak futni; — a leányom meg kárbolos pamutot dugott az orrukba, hogy elveszítsék szaglászkat; — Gyula fiunk meg kivette a töltényekből a seréteket, hogy csak durranjon, de ne löjjön a fegyver.

— Na ispán úr, — mondá kaczagva az öreg — minket ugyancsak becsaptak. Isten neki! Ugy vegyék hasznát!

* * *
— Csomag érkezett asszony! Mi a fránya! Nézd csak! Egy összetört czilinder! Itt meg egy pantalló. Le van vágva a szára. Ez a nászuram küldeménye. Ugy látszik, hogy megvedlett. De nézzük mit irt?

„Kedves Nászuram!

Uj tollat viselek. A régít elküldöm önnek, mint megigazulásom jelét és bizonyítékát. — Én is azokkal tartottam, a kik Fehérváry vádáláhelyezése mellett szavaztak. Legyen ez hant, a 25. §. felett!
— Az ön rokona: Sándor.“

— Ki hitte volna? — Mondá az öreg.

A KUTYÁK.

Csendörök jártak Baranyamegye egyik falujában, s kérdést intéztek egyik ajtóban ácsorgó atyafihoz.

— *Héj! atyafi, vannak-e veszedelmes kutyák a faluban; lelőjük őket?*

— *Vannak bizony! Csak menjenek a biró házához, ott is van három. Pécsen meg egy egész palotával vannak; bár valamennyit agyon lüvöldöznék.*

A csendörök nem értették meg a parasztot s elmentek a biró házához.

— *Hol van az a három veszedelmes kutya? Kérdik a birót.*

— *Nincs itt uram az egész házban más élő állat, mint én meg ez a — három fináncz!*

S az ott lévő finánczokra mutat.

— *A csendörök előtt minden világos lőn.*

— *Mégis csak jól beszélt ám az a paraszt!*

A kegyes uraság.

A gróf. (karácsonkor cselédeknek ajándékot osztva) Neked ezt; neked ezt és a (tisztartóhoz) önnek azt adom ajándékba, a mit eddig tőlem lopott!

RÁSZOLGÁL.

Egy ülésen az elnök a beszélőt rendreutasítja. Beszélő: Elnök ur, ezt a rendreutasítást nem érdemelt meg; de ha már kimondta, hogy kárba ne veszszen, most mondani fogok olyasmit, a mivel rászolgáljak.

Tévedésből.

— Többször el nem engedlek kedves férjem bankettre. Szó sincs róla! Ne is kéretőzzél. Kivált sertés-ölés előtt való napon!

— Ugyan már miért?

— Megint olyan állapotban találsz haza jönni reggel, mint a minap s attól tartok, hogy — tévedésből leöl a hentes!

Jó tanács.

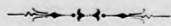

— Agglegény vagyok barátom, de nem képzelem mennyire rajongok az idegen gyermekekért.

— Az idegen gyermekekért?

— Igen, igen

— No akkor barátom csak — házasodjék meg!

Szeretne beteg lenni.

A kis Sándor megbetegedett s orvos járt hozzá. Egyszer, mikor az orvos elment, így szólt a kis Ella, Sándor testvérekéje a mamájához:

— Istenem, csak én is beteg lennék egyszer mint a Sándor.

— Hát aztán mért kívánod ezt? — szól, megütközve a mama.

— Mert akkor kiölthetném a nyelvemet, a nélkül, hogy megvernének érte.

Jegyző-választás.

— Na szomszéd, kigyűtt a parancsulat, hogy gyegyzőt választssunk. Hát kit választ kend?

— A kit a — szögabíró ur választ!

AKARATLAN ÖNBIRÁLAT.

— Micsoda?! Magánál nincs pénz?! Szemtelen! Maga bejön velem a kocsmába kártyázni, pedig nincs pénze?! Ozudar! Hát már most, hogy fizessem én ki a megrendelt vacsorát?! Alávaló!

PÁRBESZÉD.

A régi vármegye: — Vissza, miért törsz ellenem, hisz téged is én szültelek, én neveltelek föl. Te is az én fiam vagy!

Tisza Kálmán: — Igaz, de — törvénytelen!

NEM BABONÁS.

Kosztos asszony: (Egy nagyétkü urhoz)
Nem babonás ön Schmitt ur?

Schmitt: Egyáltalán nem! Miért?

K. asszony: Csak figyelmeztetni akartam, hogy éppen a *tizenharmadik* darab rétest fogyasztja.

Városi nő falun.

Süldő leány: — Oh néni! milyen szép itt maguknál falun! A tejet ihatják rögtön frissében, a mint a tehén leadja és a kolbászt is ehetik, a mint a sertésből kivesszik!

A hideg férj.

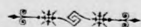
— Mióta a mama nálunk van, a férjem felém se jön, meg se csókol soha.

— Hogy lehet ilyen hideg hozzád?

— Én is kérdeztem már.

— S mit mondott?

— Azt mondta, hogy csak nem kívánhatom, hogy télen is olyan meleg legyen mint kánikulában!

Majd megtudod!

Emma: Papa, mondd csak, milyen érzés az, mikor az ember viharban a tengeren utazik?

Apa: Gyujts rá kedves leányom egy jó erős szivarra, majd megtudod!

Szégyenli magát.

— Juj Liza, úgy szégyenlem magamat, hogy ki sem tudom mondani.

— S aztán mi okból?

— Képzeld kérlek, ott voltam a „kath. legényegylet” műkedvelő előadásán!

Ismertető jel.

— Nü herr fün Blumenduft ün nem valth a szambathi banketten.

— Nodjszerő! És honnantul tud ün ozt!?

— Honnantul? Mert látok, *hadj a czhilderje nincs becsopva!*

A jogász „Kränzchen“-ről.

Az ujoncz-tánczosok párja,
Éjfél előtt csak így járja!

Hejh de bezzeg éjfél után
A kis szende így is tud ám!

A felejtethetlen iktató.

Azt mondják a pécsi fiskális urak, hogy nem volt, nincs, nem is lesz soha olyan törvényszéki iktató ez életben, mint a Nagy Miklós bácsi volt.

Miért?

Azért, mert úgy iktatott, mint a masina!

Egyszer egy báli meghívót vittek Kisfaludy Imre akkori törvényszéki bíró urnak s a kihordó nem lévén ismerős a törvényszéknél, a „Miklós bácsi“-hoz tévedt be.

A „Miklós bácsi“ persze azt se kérdezte, kicsoda, micsoda, kit keres, mit akar; kikapta a kihordó kezéből a báli meghívót és — *beiktatta*

A rossz nyelvek azt is mondják, hogy *leletet* is vett föl a meghívóról; mert nem volt rajta — *stemplé*.

— Mit? Leletet vett föl? Mondaná Drága János és az ő belső titkos tanácsosa, a vörös jenkli-fináncz: *aranyos ember!*

VERÉB JANKÓ

méreg-sziporkái.

Addig lóssál-fussál, míg a pécsi kir. táblát meg nem talárod!

Akkor legyen új ruhád, mikor a városházát ki-meszelik!

Soha se vigyenek más mulatságra, mint a nőgyelet thea-estélyeire!

Légy színházkedvelő s a „Kath. legény-egylet“ tartson neked előadásokat!

Az életed fonala nyuljék oly hosszúra s legyen olyan erős mint az Obetkő orsó-czérnája!

Főszolgabírói bonbonszok.

— Az utolsók. —

— Servus, servus, jó napot, grüsz dich Gott Freund, hast die mogyoró gelesen? Pompás, barátom. Tudom haragudott a Laczi, gut ist ihm gschehen. Er verdient, hogy nevetségessé tették. Prächtige Idee Freund, hab viel gelacht. Die Bonbonsen waren aber besser. Mondtam is a kis Váradynak. Er hats eingesehen. Verfluchte Kerl diese Skribler. Aber gscheite Leut. És hozzám fordul:

— Hab ich nicht Recht? Bin gar nicht böse. Az okos ember nem haragszik. Geh doch nicht nach Pécsvárad. Bin nicht so dumm, wie mans glaubt. Megmutatom, hogy ki vagyok, mich kennt man oben. Hab Einfluss Freund. De most megyek, servus, kommst nicht zum Nick? Nem, also servus, grüsz dich Gott!

— Nézd csak ott jön —

— Ah der Laczi! Servus lieber Laczi. Wie gets? Hast die mogyoró gelesen? Infam Freund, ich wer den Kerl fordern. Gute Idee von dir az áthelyezés. Ah, was wer ich mich mit einem Skribler

duelliren. És nem akar az öreg Antal mozdulni? Schick ihm in die Pension Freund. Er verdient. Igazad van, auffrischen Freund. Pompás programmod van, aber nur ausführen. Nicht viel versprechen den Kerls. Aber ich geh, kommst nicht zum Nick? Servus Laczi!

Néhány polgárember lép a szolgabírói hivatalba.
— Honnan jönnek? Jeni, was wollen die Kerls? Miska?

— A garéi küldöttség.
— Micsoda küldöttség? Wieder Politik. Kann nicht leiden, ha a parasztok politizálnak. Hab ich nicht Recht? Nincs időm, muss zum Kálmán. Menjenek haza, Guszti schau das die Leute weiter kommen. Ach so, ez más. Igazuk van, hogy nem hagyják a régi főbirájukat. Treue Leute Freund. Hát menjenek csak a vármegyeházhoz. Wird der Kálmán lachen, wenn er die Leute sieht. Nem akarnak elereszteni, als wenn das von ihnen abhängt, wer Oberstuhlrichter wird. Szabad választás! Dumme Rede. Gschicht alles was der Laczi will. Menjenek, Isten áldja meg!

Es hozzám fordul:
— Práchtige Leute diese Garéer. Grosse Deputation Freund. Tudom megijednek fenn. Recht geschichts dem Laczi. Sein Fallstaff soll sich ärgern. Muss nach Pest zum Jeki, will alles aufdecken. Ki az a Penna? Verfluchter Kerl, aber gscheit. Hab ich nicht Recht?

— Guszti, geh auf den Boden, der Miska soll die hátraléks bringen. El kell intézni. Schreib drauf ad acta. Én vesződjek vele, fällt mir nicht ein. Muss alles in Ordnung bringen. Der Kálmán hat mich belobt. Ich hab verdient Freund. Lusta szolgabírótság, hats der Lenkei geschrieben. Mi köze hozzá, lauter Juden diese Skriblers. So viel hátraléks, hab gar nicht geglaubt.

Es hozzám fordul:
— Lauter Schreiberei Freund, kein werth. Ich bin ein Freund des szóbeliség. Gscheiter Mann dieser Szilágyi. Sokat ígér, wirds nicht halten. Der Tisza ist stärker. Schreibt nur drauf ad acta. Habs unter dem Bach gelernt. Der Szilágyi könnits auch einführen, nur alles kurz Freund, keine Schreiberei.

— Itt van a magyar-ürögök kérvénye.
— Ach was Német-Ürög, geht mich nichts an. Schicks an Antal. Mit akarnak? Eperfákat? Dummheit, kann nicht leiden die Würmer. Schreib drauf ad acta. Servusz, grüsz euch Gott, kommts auch zum Nick?

— Összeállítottam az egészségügyi rendeleteket és törvényeket, hogy a nép könnyebben tájékozhasssa magát.

— Lauter Dummheit Freund. Minek a népnek olvasni? Zehn Jahre hab ich kein Buch gelesen. Közegészségügy, dummer Bauer, brauch kein Doctor. Bin selbst kein Freund von Doctors. Az én járásom egészséges. Egészségügy, ist denn jemand krank? Wozu ist denn der Rudi?

Es hozzám fordul:
— Ki nem állhatom a Skriblereket. Kommt hieher als gyakornok und schreibt Bücher. Recht

geschichts dem Rudi. Dumme Idee, muss von Loncsár kommen. Von selbst ist er nicht fähig. Ismerem. Es ist Zeit über den egészség zu schreiben, das Volk ist zu dumm Hab ich nicht Recht Freund?

— Warst beim Alten? Jól tartja magát az öreg. Starker achtundvierzieger. Bin selber einer. War auch beim Bankett, lauter Opposition Freund. Zsidók is voltak Gscheite Leut die Juden. Hast die Toasten gehört? Ostobaság. Kein Mameluk der Alte, hab ich ihm gratuliert. Mégis hiába barátom, es nützt doch nicht. Ich weis warum er ein ellenzéki ist. Meg is mondtam neki. Schad um den Alten.

Es hozzám fordul:
— Warum warst du nicht dort? Nem tesz semmit, nichts verloren Freund. Der Gyula hat doch mehr gemacht. Sajnálom a Gyulát. Der Laczi ist an alle Schuld, hab dem Alten gesagt. Nem volt igazam? sag alles von Leber weg.

— Schikt mir der Reitl zehn Flaschen Csokolader. Micsoda impertinentia. Pfleg keine Geschenke anzunehmen im Amte. Die Küche geht mich nichts an. Dort bin ich nicht der Herr.

Es hozzám fordul:
— War immer mein Prinzip. Egy nyulat csak nem fogok elfogadni. Dummheit. Hätt er noch Pilsner geschickt, aber ein Csokolader. Ironie Freund, aber ich krieg ihm noch in die Hände. Er wird schon auch mehr schwitzen? Nicht war Freund!

Penna.

zerkesztői dudaszó.

— Egy régi iparosnak. A darázstészek meg van bolygatva; iszonyu a zsongás. Addig is mig személyesen beszélhetünk önnel a hatásról, közöljük az alsbbiakat. A leg-lobbkelő hentes körökben nagy visszataszást szült az ön „goromba” czike. A hentesné „ténaszony,” a ki megkívánja, hogy a leányát úgy köszöntse, hogy: „Kezeit csokolom nagysád!” — mert a hamisan mért huson, csonton összeharagosolt pénzen a belső zárdába járatta, francziául pötyögni zongorán klemp-

lerozni, Herczenbergernél ugrálni tanította; nagyon sértve érzi magát, ha a vele közös bajban szenvedő nagyzólsági elme-kórosok tús alá kerülnek. Közös lévén a baj, mindenki találva érzi magát a „bibli-fáj”. A hentesné „ténaszony” rendez thea estélyt, közvacsorát, koncertet s ő is föl akarja léptetni a leányát, a kis aranyos „szafaládé-comtesse”-t, persze „jótékony czélra,” mert jótékony czélra minden hőbort dicséretre méltó. A czél szentesíti az eszközt! Isten áldja meg a tisztos ipart! Ez lenne aztán valami. Képzelve „shk, azt mondják öre, hogy bizonyosan valami „rég, buta iparos,” és mint afféle műveletlen barom, csupa irigységből támadta meg a jelenkori „magas műveltségű és egetverdeső nagy tehetségű” jeles iparos ifjúságot, mert önnök nem volt sem alkalm, sem „talentuma” a világ jelentőségű deszkákra lépni — komédiázn. Lássa, lássa, önből a sárga irigység beszél, hogy nem tehetet, magából mások mulatságára s jótékony czélra — bolondot. Önnök meg kellett volna a működő legényeket „úr”-azni s leányokat „kisasszony”-ozni és ogekig magasztalni. Elmondani, hogy a kis „Hanká”-hoz képest Blaháné csipész s a kis puposhoz Solymosi suvíc. Igy ám, így szokás a Kutya-bagason a hol esezkő a polgármester! Igazat nem szabad írni. Szólj igazat, betörök a fejed! Hova gondol? A főispánt, polgármestert, fűszolgabírók ki szabad figurázi, le szabad gorombítani; de a nagyságos vasaló- és gyalu-művész

„urak“ és „urbölgyek“ személye szent és sérthetetlen. Ezek „nebants-virágok“; mindenkiről szabad írni, csak róluk nem. Meg ne merje valaki egy világot se írni, kogy a „műkedvelés“, „hangverseny“ stb. egyéb nem iparosnak való kedvtelése mellett a mai szabóknak tiszter is vissza kell dobnia a ruhát, a cipésznek a cipőt; mert ha vissza nem dobjuk, pár nap alatt szétfeszlik a varrás, leválk a talp. Nemde ön soha sem műkedvelősködött, hanem csupán a munkának és mindig csak az isteni munkának élt? Két üres kézzel kezdte ma közel 60,000 forint vagyona van. Így áldja meg az Isten a tisztas ipart! Tiszteljük, becsüljük a derék és munkás iparost; de a komédiásokat nem szenvedhetjük. De hát a hol a vak vezet a világtalant, ott nem lehet másképen. Csak hadd komédiázzanak míg bele nem unnak.

H I R D E T É S E K :

Már most kérendő levelező-lap utján Richter F. Ad. és társától Bécs, I., Nibelungengasse 4., Rudolstadt, Olten, Rotterdam, London E. C. vagy New-York, 310 Broadway, a képekkel ellátott

„A gyermek legkedveltebb játéka“

című könyv. Ezen pompásan színezett és számos tekintélyes tudós bírálatát tartalmazó könyv bérmentve megküldetik.

Minden anyának olvasnia kellene ezt!

!!! A ki nem tudja, !!!
 hogy a sok hirdetett gyógyszer közül melyik felel meg leginkább betegségének, az kérje azonnal levelező-lapon Richter kiadóintézetétől Lipcsében, a képekkel ellátott „A Betegbarát“ című könyvecskét. A hozzá nyomtatott hálalratok bizonyítják, hogy a művecskében foglalt jó tanácsok követése által, nem csak ezren-meg-ezren elkerülték a haszontalan pénzkiadást, hanem még a vágyva-vágyott gyógyulást is hamar megtalálták. A könyv ingyen küldetik meg.

WURSTER ANTAL

órák és látszerész Pécssett, Király-u. 8. sz.

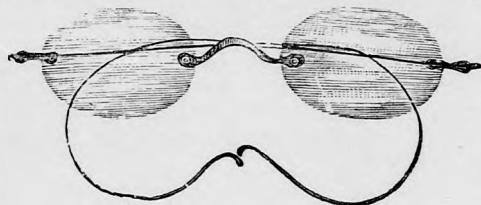
Ajánlja nagy raktárát mindennemű svájci zsebórák- és bécsi ingaórákban, úgyszintén dús raktárát látszerészeti tárgyak, maximális- és minimális

légsulymérők

Aneroid barometerek (kipróbált) 6.50 krtól feljebb jótállás mellett, továbbá katonai- és színházi távcsövek 7 frttól 120 frtig.

Mesterséges emberi mű-szemek

Nagy raktár szemüvegek- és csiptetőkből.

Német- és Franciaország legelső g. árából, a leginomabb üvegek vagy lencsékkel valódi hegyi kristályból (kő) ovosi tekintélyek által melegen ajánlva (eredeti fényöket megtartják és több évi használat után is visszavétetnek) tetszés szerinti foglalatokban 5 frttól feljebb.

Különösen nagy raktár szemüveg- és csiptetőkből 90 kr. Megrendelések és mindennemű javítások pontosan eszközöltetnek Szaggatás és más idegbajok elleni villam gépek, új angol orvosi hőmérők kis óraalakban ezüstből.

Pécs-Baranyai képes naplár
 az 1890-ik évre
 ára 40 krajczár,
 számos képpel és változatos mulattató tartalommal.
 Czimtára, körülbelül 8000 ezimet tartalmaz Baranya, Tolna és Somogyországban lakó nagyobb- részt tisztviselők, viriliszták, orvosok, ügyvédek stb. köréből s minden házbán gyakori esetben mint p. meghívók, kortelvelek stb. székfidesenek.
nékülözhetően kézikönyvül
 szolgál.
 Különösen föltűnést kelt
 a sásdi bíró esetének leírása.
 Német nyelven megjeleni a **Funkirchner Bote** című képes naplár.
Kiadja ENGEL LAJOS könyvkereskedése Pécssett.
 Kaphatók a naplárak minden naprelárusnál.